

Cười em đi

Cho đến khi Nhi bước vào cuộc đời tôi, có lẽ đó mới là lúc tôi có thể la lên: “Đây, đây, chính cô ấy là điểm nhấn của cuộc đời tôi!”

Tôi không yêu ai trước Nhi, hoặc khi nhớ lại không còn cảm thấy những điều nhạt nhẽo đó có thể gọi là tình yêu. Thứ duy nhất tôi làm khi đó là viết. Như một con ong cần cù mẫn cán, tôi viết tất cả những gì tôi có thể. Điều đó đến rất nhanh và không cần một sự sàng lọc nào khác – tôi chẳng cần thử thứ gì khác, đã ngay lập tức biết rằng viết là công việc ưa thích nhất.

Tôi đã quen Nhi vào một buổi café, khi tôi đang đọc sách, thế nên mãi sau đó tôi vẫn cho rằng viết chính là định mệnh của cuộc đời tôi vì nhờ có nó mà tôi gặp em. Khi đó đang là tháng giêng, những cơn gió đã rất lạnh. Thứ may mắn nào đã khiến em trở thành người yêu của tôi, tôi cũng không biết. Nhi là một cô gái xinh đẹp, thông minh, hài hước, duyên dáng và rất nhiều ước mơ.

- Tại sao em lại yêu anh? – có lần tôi hỏi.

- Vì anh rất cù lần.

Tôi chưng hửng.

- Thật sao?

- Khôngggg! Vì anh rất đáng yêu, và vì anh rất đặc biệt.

- Đặc biệt như thế nào?

- Như cách mà anh tin vào những điều em nói vậy, chàng trai cù lần của em ạ.

Chúng tôi thường có những đoạn đối thoại không đầu không đuôi như vậy, và thường Nhi luôn khiến tôi tụt dưng cảm xúc như một chiếc thủy kế suốt buổi trò chuyện. Đây là ví dụ của một buổi trò chuyện khác.

- Duy à, anh hãy cười em đi – Nhi nói câu đó khi tôi đang làm việc bên máy tính còn em ngồi vắt vẻo chân trên ghế đệm vuốt ve con mèo trắng của tôi.

- Em nói thật chứ? – tôi tròn mắt.
- Noooo. Cười nhau về bây giờ thì lấy sỏi ra làm cơm ư? – Nhi cười phá lên.
- Anh sẽ làm việc chăm chỉ.
- Còn em sẽ chơi miệt mài. Sẽ phá hết những thứ anh làm được – Nhi nhìn tôi, động đậy lông mày tỏ vẻ nguy hiểm.
- Vậy khi nào mình sẽ cưới nhau nhỉ? – tôi ngẩn ra.
- Hết 2012. Em muốn xem khi Trái Đất tận thế anh có cứu em nhiệt tình không đã!

Chúng tôi yêu nhau theo kiểu đó.

Thứ đức tính đáng quý của nghề viết lách đã mang lại cho tôi chính là sự kiên nhẫn – và điều này phát huy sức mạnh rất lớn trong mối quan hệ của chúng tôi. Bởi tôi thường là người lắng nghe – mà người lắng nghe thì cần sự kiên trì vì không phải bao giờ người kể chuyện cũng thích dừng lại. Nhi có thể nói triền miên cả tiếng đồng hồ mặc cho tôi mắt tròn mắt dẹt thì thoảng cười trừ. Nhưng đôi khi em cũng ngồi yên ắng hàng giờ, xem TV hoặc làm gì đó, khi tôi tập trung với máy tính.

Sự thực là tôi thích lúc em nói như khờ hơn, bởi tôi yêu ánh nhìn tươi sáng và nụ cười vui vẻ của Nhi khi đó.

Năng rực rỡ trên phố, đó là một ngày thứ tư, Nhi đột nhiên hỏi tôi:

- Anh có muốn biết về người yêu cũ của em không?

Chúng tôi đang ngồi ở một quán café vỉa hè, và khi Nhi nói câu đó, tôi bị giật mình, cốc café trên tay suýt tuột xuống. Tôi nhìn em, không nói gì, theo kinh nghiệm của tôi thì chẳng nên nói điều gì lúc này cả, hãy cứ để một cô gái chia sẻ nếu cô ấy muốn bạn là bờ vai.

Và Nhi bắt đầu kể thật. Ban đầu là việc Nhi đã quen cậu ta ra sao, hai người đã có một ngày Noel tuyệt vời như thế nào, rồi cậu ta đi du học và bỏ mặc Nhi lại. Vài tháng liên lạc chập chờn là cầu nối cho lời nói chia tay khi cậu ta

về nghỉ. “...và nhanh chóng bắt nhịp với cô gái khác!” – Nhi vừa nói vừa vung tay bực bội. Một hồi, em im lặng. Rồi bắt đầu khóc.

Tôi hoảng hốt, cuống quýt kiểm giấy ăn gần đó đưa em. Tất cả mọi người xung quanh nhìn tôi như một thằng đần vừa đá đít cô gái xinh đẹp tội nghiệp đang thút thít. Tôi bối rối chẳng biết làm gì, cho đến khi Nhi nói:

- Rồi em đã rất thất vọng về mọi thứ. Thế mà không hiểu sao khi gặp anh, tất cả mọi chuyện đó tan biến hết. Em thậm chí đã bị anh hấp hồn ngay từ ánh mắt đầu tiên. Và đến giờ em cảm thấy mình thật hạnh phúc có anh luôn ở cạnh.

Thế đó, cô gái của tôi là như vậy. Khi Nhi muốn nói điều gì đó ngọt ngào, thì nó thật sự ngọt ngào. Tôi cười, lau nốt giọt nước mắt lăn dờ trên má em:

- Chỉ có thằng hâm mới bỏ em.

- Vì sao, em có điểm gì tốt chứ.

- Em rất chân thành.

Thực ra, tôi muốn nói với Nhi rằng em là ánh sáng duy nhất mà tôi thấy, trong nhiều năm nay. Và nếu không có em, tôi đã chẳng biết mình miệt mài viết và kiếm tiền để làm gì. Sau khi bước vào cánh cửa em đã vẽ ra, tôi thấy một thế giới khác. Ở đó có điều gì đó để tôi chạy theo một cách mê mải, như không thể dừng lại.

Khi tôi nói điều này với thằng bạn, gã đã cười to lên và vỗ vai tôi: “Mày đang yêu đấy. Không phải điều gì sáng suốt đáng tự hào đâu. Thứ đó vô bổ và tốn thời gian nhất trong cái cuộc đời này.” Tối hôm ấy, gã bạn để status: “Giá như mình cũng được yêu!” Tôi vừa cười vừa bấm like.

Trong mắt Nhi tôi là một người thiếu thực tế. Thế nhưng khi tôi ngồi gọt một thứ đồ gỗ nhỏ nào đó tặng Nhi là cô lại vui như hết Tết, reo lên tựa đứa trẻ con.

Lần đầu tiên, tôi đã ngồi gọt một con sư tử tặng cô, sau đó thì là một con hổ, rồi một cáo, một con mèo, một con thỏ... mọi thứ cứ xì-tin hóa dần theo sở

thích của Nhi. Cô thích tất cả những thứ đó, chụp ảnh khoe bạn bè và bày thành một dãy trước máy tính. Tôi yêu cách Nhi trân trọng những gì tôi làm – chẳng phải chàng trai nào cũng mong muốn có một cô gái như vậy sao. Cũng có lần cô ngồi đọc một truyện ngắn tôi mới viết, xong ngồi khóc hết nửa hộp giấy ăn. Sau chuyện đó, tôi giữ một cảm giác bất an trong mình, mà chẳng biết vì sao.

Đúng ngày kỉ niệm yêu nhau ba năm, tôi đưa Nhi đi chơi, đi ăn rồi đưa em về nhà. Khi một mình phóng trên phố về nhà, đầu óc tôi cứ quanh quẩn những chuyện chẳng rõ ràng. Tôi ngồi lại bên đường, châm điếu thuốc và hút. Nhìn đầu thuốc đỏ lập lòe trong bóng tối, tôi như thấy được quỹ thời gian của chính mình ngừng lại một cách vô cớ. Một người phụ nữ tất tải đạp xe ngang qua tôi rất nhanh, mặc dù phía trước chẳng có điều gì để đuổi theo.

Tôi để điếu thuốc sang một bên, phóng xe ngược về chợ hoa Nghi Tàm, lấy hết tiền ra mua một xe hoa rồi khệ nệ mang đến nhà Nhi. Em xuống sau khi tôi nhắn tin, nhìn tôi bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa e dè:

- Sao anh mua nhiều hoa thế?

- Vì tự dưng anh muốn thế.

- Anh hâm quá.

Tôi cười, chẳng biết nói gì.

- Mà bây giờ khuya lắm rồi, anh không về ngủ đi thì mai làm sao đi làm!

- Anh về bây giờ đây.

- Ngọt ngào quá! – Nhi vừa vuốt những bông hoa vừa chu mỏ lên với tôi.

Khi em đóng cửa vào nhà, tôi lại gọi khẽ:

- Nhi!

- Dạ.

- Anh...

- Anh?

- Anh chúc em ngủ ngon.

- Anh đúng thật là đồ hâm đáng yêu đó.

Tôi bước lên xe sau đó, mẫn nguyện, như vừa làm được việc gì đó cần thiết. Những cơn gió lạnh cứ lùa vào cổ và cánh tay, không hiểu điều gì đã khiến tôi thấy ấm áp dọc quãng đường về. Tôi đi chậm lại, nhắm nháp nốt chút đêm Hà Nội.

Từ sau hôm kỉ niệm ấy, tôi làm việc nhiều hơn, và cũng yêu Nhi nhiều hơn, như thể đã có điều gì đó thay đổi trong lòng. Tôi luôn dịu dàng với em ngay cả khi Nhi trở nên khó tính và cầu nhàu về thái độ sống của tôi.

- Anh cứ làm việc suốt vậy?!! – Nhi nói thế khi thấy tôi dành nguyên cuối tuần ngồi viết nốt cuốn sách.

- Em muốn đi ăn ư? – tôi nhanh chóng chuyển máy tính sang chế độ ngủ, quay về phía em.

- Không! Anh cần ra ngoài với bạn anh chứ! Thẳng gọi em sáng nay, hỏi anh làm sao mà tắt máy đó.

- Vì anh muốn tập trung mà – tôi cười – với lại anh chỉ cần em.

- Sao mà như thế được!

Sau một hồi vổ vè, cuối cùng chúng tôi đi xem phim, vẫn chỉ có hai chúng tôi. Tôi không biết mình tiêu cực hay không nữa. Bố mẹ tôi đã mất từ lâu trong một tai nạn, thế nên từ khi Nhi xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi chỉ còn biết có em. Tôi nghĩ về điều đó suốt bộ phim, vì thế khi ra khỏi rạp, tôi vẫn không có khái niệm mình vừa xem thứ gì.

- Phim dở ghê.

- Vậy ư?

- Em thích hai nhân vật chính đến với nhau.

- Không phải bao giờ như thế cũng là hay – tôi cười.
- Nhưng em thích thế! – Nhi cau mày – mới lại nhân vật nam cứ giống anh ý.
- Tại sao giống anh thì lại dở?
- Thì đó, anh ta cứ bị romantic kiểu hâm.

Tôi bật cười. Vậy thì với tôi đó là một bộ phim hay. Tôi không biết các gã khác چرا گای را sao, tôi cũng không biết các đôi khác yêu nhau thế nào, tôi hài lòng với những thứ mình đang có. Và tôi yêu Nhi bằng tất cả những gì tôi có thể, như để đáp trả ý nghĩa cuộc sống mà em đã mang lại cho tôi.

- Ngày mai là Valentine đó anh ơi!
- Em muốn làm gì?
- Em chưa biết. Thế anh muốn làm gì?
- Bất cứ thứ gì em muốn – tôi nháy mắt.

Tôi đeo Nhi trên đường, em ngồi sau vừa ôm tôi vừa hát, khiến tất cả mọi người đi ngang qua chúng tôi đều ngoái lại nhìn tùm tùm cười. Tôi đã quen với chuyện đó, thậm chí còn ưa thích nó. Tôi nhả ga đi từ từ, nghe Nhi hát vang phía sau như chích chòe bé con: “Come on skinny love what happened here. Suckle on the hope in lite brassiere...” Rồi Nhi đột nhiên kéo vai tôi lại, thì thầm:

- Anh à, em nghĩ lại rồi, em không chờ hết 2012 nữa đâu, giữa năm mình cưới nhau luôn nhé!

Tôi mỉm cười. Những cơn gió tháng Giêng thật lạ, nó cứ khiến người ta co lại với nhau gần hơn, yêu quý những gì trong tay mình hơn. Tôi đã bắt đầu yêu em vào một ngày như thế ba năm trước. Như một điều diệu kỳ.